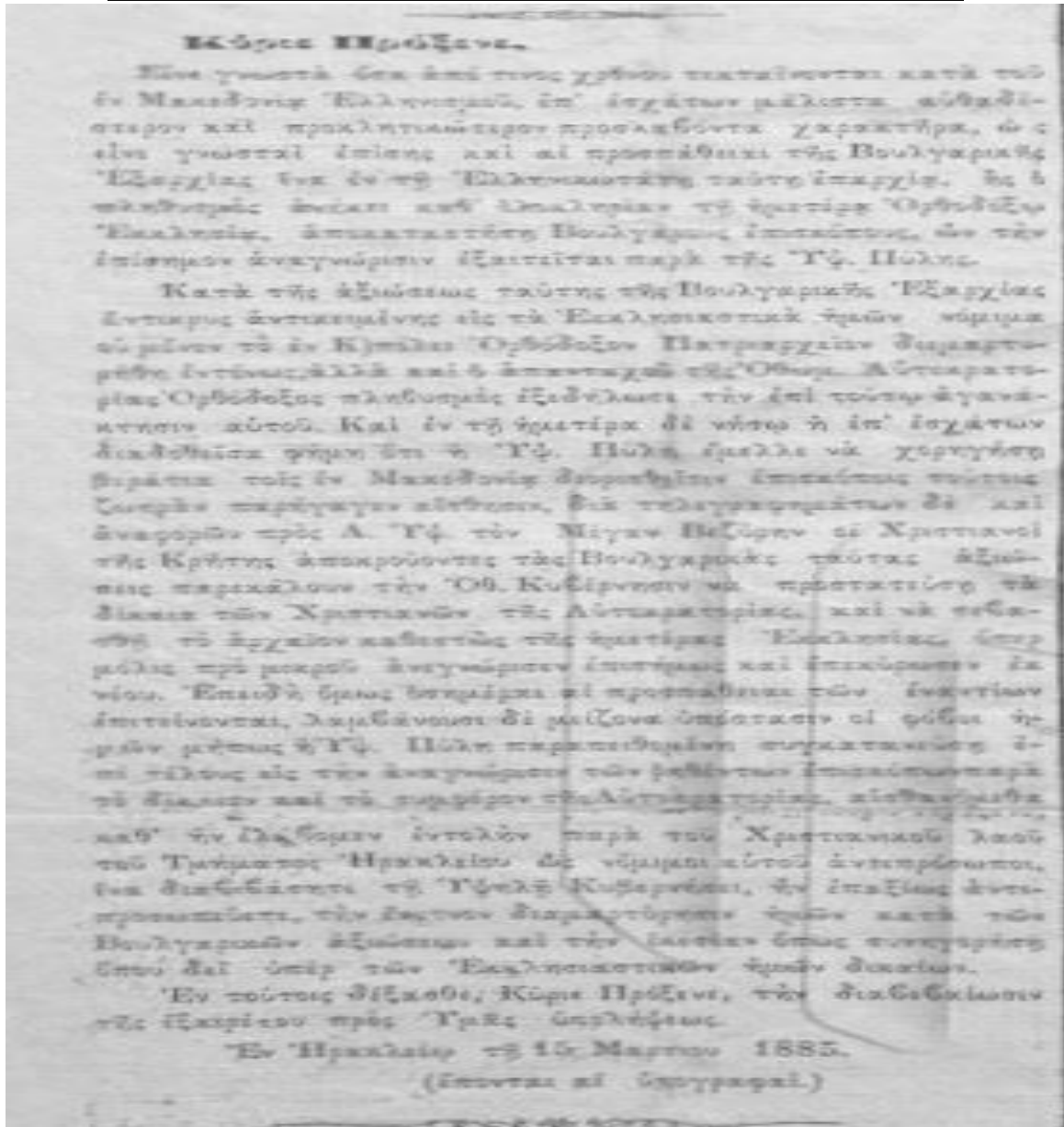

Ιστορικά ντοκουμέντα από εφημερίδες της εποχής 1878-1913 για την ελληνικότητα της Μακεδονίας.

Σας παρουσιάζονται πληθώρα ιστορικών ντοκουμέντων. Κωστής Παλαμάς, Γεώργιος Δροσίνης, Ζαχαρίας Παπαντωνίου, Γεώργιος Στρατήγης, Ανδρέας Καρκαβίτσας, Γ. Μπουκουβάλας, εφημερίδες, ειδήσεις, άρθρα, ποιήματα, στατιστικές πληθυσμού, καρτ-ποστάλ. Αυτά και άλλα, στην ταραχώδη γενικευμένη περίοδο 1878-1913 στη Μακεδονία όπου αντίπαλοι ήταν οι Έλληνες με τους Βούλγαρους κάτω από το βλέμμα των Οθωμανών που κατέρρεαν. «Μακεδόνες» ανύπαρκτοι από τον ορίζοντα...

Εφημερίδα Μίνως Ηρακλείου – 15 Μαρτίου 1885.

Εφημερίδα Μίνως Ηρακλείου – Βουλγάρων Σφαγαί – 19 Οκτωβρίου 1885.

—Βουλγάρων σφαγαί.— Οί Βούλγαροι ἀπό τοῦδε ἤρξαντο τὰς κατὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς Μακεδονίας θηριωδίας των ὠργανούμενοι εἰς ληστρικῆς συμμορίας ὑπὸ τὸ γνωστὸν ὄνομα κομηταί καὶ ἐπιπίπτοντες κατὰ τῶν ἐλληνικῶν κωμῶν καὶ χωρίων σφάζοντες, λεηλατοῦντες καὶ δροῦντες τοὺς ἀτυχεῖς ὁμοεθνεῖς καὶ τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν. Μία ἐκ τῶν συμμοριῶν τούτων ἐξ 20 συγκεκλιμένη κομητῶν, εἰσέβαλε τὴν 29 Σεβρίου εἰς τὸ χωρίον Δράνοβον, ἧς οἱ κάτοικοι ἐνέμειναν εἰς τὸ ἐλληνικὸν αὐτῶν φρόνημα μὴ ἀκολουθήσαντες τῇ βουλγαρικῇ Ἐξαρχίᾳ, αὐτόθι δὲ, καθ' ἃ ἀφηγεῖται διὰ μακρῶν ὁ ἐκ Σερρῶν ἐπιστέλλων ἀνταποκριτῆς τοῦ «Φάρου» τῆς Μακεδονίας, ἐπέπεσον λάθρως κατ' αὐτῶν καὶ ἀροῦ περιέζωσαν τὴν ἐκκλησίαν, ἐν ἣ εὗρισκοντο, ἐπιτελουμένης τότε τῆς θείας λειτουργίας, ἀπήτησαν ἐπὶ τὰ τῶν προκρίτων, ὧν δύο ἔσφαξαν ἀπανθρώπως, ἓνα ἀφῆκιν ψυχορραγοῦντα, τῶν λοιπῶν τοὺς οἴκους λαφυραγωγῆσαντες καὶ λεηλατήσαντες ἱ Οἷα δάκρυα εἶχοντο ὑπὸ παιδῶν καὶ γυναικῶν, οἷοι στεναγμοί, καὶ πόσαι περακλήσεις κατὰ τὴν ὥραν τῆς σφαγῆς τῶν ἀθῶων προκρίτων ! δὲν ἰσχυσαν ὁμῶς εἰς τὰς ἀπηνθρώπους ψυχὰς τῶν κακούργων τούτων. Τέλος ἀπῆλθον πληρώσαντες τὰ δερμάτινα αὐτῶν σκευῆ τηροῦ ἄρτου, οἴνου καὶ ῥακῆς, διατάξαντες τοὺς χωρικοὺς ἐν πρώτοις, νὰ σπεύσωσιν εἰς εἰδοποίησιν τοῦ ἐν Σερραῖς δικαστηρίου, καὶ εἶτα εἰς τὴν ὅσον οἶόν τε ταχυτέραν ἀποστολὴν λιρῶν 2000 πρὸς αὐτοὺς· οὐ μακρὰν δὲ τοῦ χωρίου, συναντήσαντες δύο Ὀθωμανοὺς (τσεκοβαστίδες), ἐκάκωσαν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀπήγαγον εἰς τὰ ὄρη. — Τί λέγει εἰς ταῦτα ἡ Εὐρώπη ;

Γεώργιος Στρατήγης- Εφημερίδα Σκριπ – 26 Νοεμβρίου 1885. Ποίημα – Αφιερῶται εἰς τὸν ρωμα ἑκ τῶν Μακεδόνας φοιτητῶν.

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 26 Νοεμβρίου 1895. | ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Ἀριστοῦ ἀπὸ 5 | ΕΤΟΣ Γ'. Περίοδος Β'. Ἄρθ 85

Σ' ΕΝΑ ΒΟΥΛΓΑΡΟ ΠΟΙΗΤΗ

Ἀφιερῶται εἰς τοὺς Μακεδόνας φοιτητῶν

Μόνος ἐκεῖνος Βούλγαρος ; Ἐβίβασαι τοὺς ἄλλους ;
Μὴ τὰς ἀπὸ λησμονητικῆς ἢ μαρτυροσύνης ;
Τόσους προγόνους σου λοιπὸν εἴχασαι μαρτύρους ;
Νερωπὴ ! μήπως τὴ λάρα σου τοῖς ἀγνωστοῖς ;
Καὶ λησμονῆς ἀπ' τῆ σφαιρῆ τῶν τόπων σου προγόνων
Τὸν Τραπεζικὴ καὶ τὸν Φωκεὶ καὶ τὸν Βουλγαρικῶν ;

Καλὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ πῶς δὲν τραγουδεῖς ἐκεῖνον,
Ποῦ δὲν ἔπαιζε ποτὶ ἐκκοιτινῆς χρόνος
Γιὰ νὰ ἔμασθαι τ' ἀπίστο τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων,
Τὸν Σαμουὴλ καὶ Σαμίον, τοὺς δύο μακ' προγόνους ;
Μοναχὰ τὸν Ἀλεξάνδρον ὅτῃ δόξατῃ σου φέρει
Βρίσκει νὰ φάλλ' ἢ ἀρχαῖστα ἢ Μούσα σου ἢ Βουλγάρου ;

Πῶς ; Μήπως δὲν συνέγραφε τὴν Ἱστορίαν ὅλη
Πῶς Βουλγάρου ἱστορικῶς ; Μήπως ὅτῃν Μπακιῶνα
Τὸν ἄγα πῶτῃ τοῦ Χριστοῦ δι' ἔρατα ὅτῃν Πόλι,
Ἐστὶ καὶ τὸν πολιτισμὸν μίση στῆ Βαβυλωνία ;
Μὴ ἴλα σὺς δι' ἔρατα, τίλλῃ, ἐπιστήμη, εὐσότη
Φιλανθρωπία, πρῆμματα, καὶ . . . καὶ . . . καὶ τὸ μαρτυροῖ ;

Βούλγαρι, σὺ πῶς βλάστησε ! Οἱ δόξαμένοι σὺς,
Ποῦ τὸ πόδα σου ποτὶ δὲκα αἰῶνα πόρα
Ἀπὸ τῆ Φιλιππούπολι ὅτῃν ὄμορφη Ρωδῶνα,
Ὅσῃν σὺς λουραῖσαι ὅτῃν Φινλανδῶν τῆ χώρα,
Ἐβίβοντο Βουλγάνων' αἰ' ἂν ἦσαι Βουλγαρία
Μὴ δόλο τοὺς ἀρραῖσαι καὶ εἶμι μὴ ἀνδρεία.

Σὺ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀπόγονος ; σὺ, σπέρμα τῶν βαρβάρων,
Σὺ φῶτα καὶ ἀπίστη ραλῆ ; δὲν ἦσαι ὁ κόρμας ὅλος,
δὲν ἦσαι ἀνήμερη γενεὰ πῶς εἶσθαι τῶν Τραπεζῶν,
Πῶς σὺς εἰδέσθαι εἶδὸς ἢ παγομῆνος πόλος ;
Τελῶσαι σὺς τὴν βῆσαι γιὰ Βούλγαρον ἐκεῖνον,
Π' ὅλη εἰλλῶσαι τῆ γῆ, τῆ δόξα τῶν Ἑλλήνων ;

Πῶς μου λησπὸν εἶ ἔρατα διὰ σοὶ, ἔρα μόνον ;
Θρησκεία ; σὺς τῆ δόξαμαι ἔρατα. Τὴν Ἱστορίαν ;
Οἱ Ἕλληνας σὺς ἴσασθαι τὸν ρῶμα τῶν αἰώνων,
Παλιτοῖς ; δὲν εἶχασαι ποτὶς Ἐλευθερία ;
Οἱ Ρῶσοι σὺς τὴν ἴδασθαι, ἀλλὰ μισθὴ εἰσότη
Καὶ σὺς τὴν ἀπῆρασαι μὴ μισθὴ ἀγνωστοῖς.

Μὰ μόνον ἔρατα ἀπῆτα, καὶ τὴν ἀγνωστοῖς,
Γιατὶ δὲν σὺς ἀπῆρασαρῶ ὅτῃν στήραυ μου ποτὶ μου
Καὶ σὺν τῆ Μόσα σου φουτῆς νὰ λῆσθαι ἂν σὺς εἶσαι,
Μὴν ἀπῆτα, ποτὶ ἔρατα, τῆ δόξα τοῦ κολλῶμου.
Ἐὰν ἄρμας παντοῦ λαός, αἰ' ἔρα ὅτῃν παλλῶμαρκα
Ἐὰν τῆ ἀρραῖσαι ραλῶσαι αἰ' ἔρα ἂν τῆ λουραῖσαι

Ἐστὶ ἀπῆρασαι ποτὶ δὲν νομῶσαι γενεαί,
Ἀπῆρασαρῶν α' εἰγέναι ὅτῃν βαρβάρου σὺς στήθα,
Ποῦ δὲν σὺς ἐράσσαι τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἢ ἴδαι,
Καὶ πάντα ἐπῆρασαρῶσαι τὸ ρῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν,
Γι' αὐτὸ ἔρατα ὅτῃν εἰσασθαι ὅτῃν ἀρμα αἰώνων αἰώνων,
Ἐστὶς ἐκαστῶν, ρῶς ἔρατα, ἔρατα ρωτῆ, σὺς χιόναι.

Ἐστὶς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀπόγονος ; Τὴν Ἑλλάδα πατρίδα
Ἐἶχαν οἱ Βούλγαροι ποτὶ ; Μήπως ποτὶ σὺς εἶδα
Χλαυθῶνα νὰ φουτῆσαι καὶ παρεκταλαῖα ;
Τὸν Κροῖστος σὺς δὲν εἶχασαι τὸν ἄγριο βασιλεῖα,
Ποῦ ἄμα ἀνδρῶμου ἴσασθαι ὅτῃν ἀνδρῶμου κρανία ;
Ἐστὶς πατρίδα εἶχασαι, σὺς, τῆ Μακεδονία ;

Ἐστὶς τὴν ἀπῆρασαι ὅτῃν πῶτῃ ἔρατα,
Ποῦν γὰρ σὺς Ἑλληνισμὸν ; Ἐστὶς τῶν Μακεδόνων,
Τὸ ἀνομῶτα ποτὶ τῆς φῆας Παρίας,
Σὺ σκευθῆ βαρβάρου γενεὰ τῆς Βουλγαρίας ;
Ἐστὶς ! σὺς παρεκταλαῖα ὅτῃν δόξατῃ τῆς χώρα,
Νὰ μεταρῶσαι μὴ ρῶμα καὶ αἰωνοταῖα ἔρατα.

Ὅτῃν μεταρῶσαι, Βούλγαρι, ὅτῃν Σπαρῶνισσῶν καὶ πῶλι,
Σὺς ἐράσσαι ὅτῃν ἔρατα μαρῶσαι ἔρατα χιόνων χρόνων,
Καὶ μὴ τὸ αἶμα ποτὶ ἔρατα ἔρατα μαρῶσαι,
Τραπῆ βασιλεῖαι Ἑλλῆνας, ποτὶ τῶν Μακεδόνων,
Ὅτῃν μεταρῶσαι ἂν ἔρα ἢ γῆ ἢ ὅτῃν ἔρα ἔρα
Παράσαι μὴ τοὺς σπυρακτοῖς, ἔρατα μὴ λουραῖσαι

Γεώργιος Στρατήγης

Για τον πληθυσμό της Μακεδονίας – Η Φωνή των Υπουδούλων – 24
Μαρτίου 1890 (δύο εικόνες).

ΥΠΟΔΟΥΛΩΝ

Στρωμνίτης, Δοϊράν, Γεγδελή, Τιγδίζ, Δεμίρ-Χισσάρ, Άβράι-Χισσάρ, Νευροκόπου, Τσομαΐ-Βιλά, Ραζζιόγ, Πέτριτς, Μεγάλου. Ο λαός τῶν διαμερισμάτων τούτων ὀμιλεῖ τὴν βουλγαρικὴν καὶ καλεῖ ἑαυτὸν βούλγαρον. Ὅλοι ἢ σχεδὸν ὅλοι οἱ βούλγαροι ἐν τοῖς διαμερίσμασι Βαλεσῶν, Δοϊράν, Τιγδίζ, Άβράι-Χισσάρ, Δεμίρ-Χισσάρ, Νευροκόπου καὶ Ραζζιόγ προσήλθον εἰς τὴν βουλγαρικὴν ἐξουσίαν ἀλλ' ἐν τοῖς λοιποῖς διαμερίσμασιν ἡ πλειονότης μένει ὑποταταγμένη τῷ Πατριαρχεῖω. . . . ἐν συνόλῳ ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία ἀριθμεῖ 275,000 ὁπαδούς, ἐξ ὧν 102,000 βούλγαροι, κυβερνᾶται δὲ ὑπὸ 10 μητροπολιτῶν καὶ 8 ἐπισκόπων, ἐνθ' ἡ βουλγαρικὴ ἐκκλησία μετὰ 200,000 μελῶν διευθύνεται ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξάρχου δι' ἐπιτρόπων, ἀναγνωριζομένων ἡμιεπίσημως ὑπὸ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν.»

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Ἐν τῶν σπουδαιότερων ἐγγράφων, τῶν ἐν τῇ Κοινῇ Βίβλῳ τῆς Ἀγγλίας περὶ τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων, εἶναι ἡ μακρὰ ἔκθεσις τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀγγλοῦ προξένου κ. Βλοῦντ, ἣν συνέταξε τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1888, λαθῶν ἀφορμὴν ἐκ τῶν ἀναφορῶν, αἱ οἱ βούλγαροι τῶν βλακτιῶν Θεσσαλονίκης, Βιτωλίων καὶ Κοσσόβου ἀπεθύσαν πρὸς τὸν μέγαν βεζύρη καὶ ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς: «Τὸ βλακτιῶν τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς 891 περιορίζεται τὴς παρατηρήσεις μου (ἔγραψεν ὁ κ. Βλοῦντ) περιέχει πληθυσμὸν 975,000 ψυχῶν, διακρουμένων λόγῳ θρησκείας εἰς 447,000 μουσουλμανούς, 485,000 χριστιανούς, καὶ 43,000 Ἰουδαίους. Κατ' ἐθνικισμὸν οἱ χριστιανοὶ διακροῦνται εἰς 312,000 βουλγάρους, 161,000 Ἕλληνας, 6,000 βλάχους καὶ 6,000 ἀγγέλους. Ἐκ τῶν βουλγάρων περὶ τὰ δύο τρίτα, ἤτοι 201,000, ἀναγνωρίζουσιν ὡς πνευματικῶν ἀρχηγῶν τὸν ἐξάρχον, 102 μένουσιν ὑποταταγμένοι τῷ ἑλληνι πατριάρχῳ, 8,000 προσήλθον εἰς τὸν καθολικισμὸν, 1000 δὲ περίπου ἐγένοντο δι' ἀμερικανῶν ἱεραποστολῶν διακαρτυρίμενοι. Ἕλληνες, βλάχοι καὶ Ἀγγελοὶ ἀναγνωρίζουσι πάντες ὡς ἀρχηγῶν τὸν Ἕλληνα Πατριάρχην λόγῳ γεωγραφικῆς διακρίσεως ἐξ ἐπιμόνου, ἐπιπόνου καὶ ἐπιμελοῦς ἐρείτης ἐξίγεται δὲ πάντες σχεδὸν οἱ κάτοικοι τῶν παραλίω διαμερισμάτων τῆς Βιτροίας, τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς Κοσσόβου, τοῦ Ἄθω καὶ τὰ δύο τρίτα τῶν κατοίκων ἐν τοῖς διαμερίσμασι Δαγκουτζα, Σερρών καὶ Ζίχνας ἀξιοῦσιν δὲ εἶναι γνήσιοι Ἕλληνες καὶ θεωροῦνται ὡς τοιοῦτοι ὁμιλοῦσι τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, πρεσβεύουσι τὴν ἑλληνικὴν θρησκείαν καὶ συμπεριφέρονται τὴς συμπάθειας καὶ τοῦς πόθους τῶν Ἕλληνων. Ἀλλὰ τὸ λοιπὸν τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ τοῦ βλακτιῶν εἶναι ὁμοιωθῶς βουλγαρικόν, ὀλίγον δὲ ἀναμεμιγμένον μετὰ ἑλληνικῶν στοιχείων. Ἀναφέρω ἔτι τὰ διαμερίσματα Βαλεσῶν, Βοδενῶν, Γεντιοῦ,

Εφημερίδα Εμπρός – 14 Δεκεμβρίου 1896 – έκδοση του Μακεδονικού Ημερολογίου 1897.

ΕΜΠΡΟΣ 14 Δεκεμβρίου 1896

3

νησμένην συζήτησιν εύχαριστῶ τὸν κ. ὑπουργὸν καὶ ζητῶ νὰ καταθέσῃ τὸ τιμολόγιον τοῦ ἐργασταρίου Πέλλῃ, τὸ γραμματικὸν ἔνταλμα τῆς πληρωμῆς καὶ νὰ δηλώσῃ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τὸ ποσὸν τῆς βαμβακοσυρτίδος. Ὁμιλοῦντα δὲ περὶ τῶν πεπραγμένων, διακρίπτουσιν οἱ κκ. Μπούμπουλας, Πεταλάς καὶ Καλλιερρονῆς εἰς πρὸς τὴν ἐνέργειαν τῆς βαμβακοσυρτίδος.

Λέγει τινὰ σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα καὶ ὁ κ. ΤΣΑΜΑΔΟΣ.

Ἄλλαι ἐπερωτήσεις

Ὁ κ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ ἐπερωτᾷ περὶ τῶν ὑδραυλικῶν ἔργων Βονίτης, τὰ ὅποια εἴχον ἀπορατισθῆ καὶ τὰ ὅποια δὲν ἐξετελέσθησαν. Καὶ εἶτα ἀναπτύσσει ἐπὶ τῶν ἐπερωτήσεων.

Ὁ κ. ΓΡΙΒΑΣ λέγει εἰς ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ὑπουργοῦ ἕνεκεν ὅλα καὶ ἄς ἡσυχάσῃ ὁ κ. βουλευτής. Ὑπάρχει ἀγρυπνος ρύλαξ...

Ὁ κ. ΤΣΑΡΑΛΑΜΠΑΣ συνιστᾷ νὰ γίνῃ γέφυρα εἰς τὴν μεταξὺ Λευκάδος καὶ Βονίτης ὁδόν.

Ὁ κ. ΜΕΛΙΣΣΙΝΟΣ περιστᾷ τὸν τηλεγραφεὶν κλάδον φθειπύοντα, πάρουστα, τραπέμιον καὶ ἀλλοῦντα καὶ ἰκετεύει νὰ

τὸν νόμον αὐτὸν ὡς μέρος τοῦ πολιτικοῦ μου προγράμματος καὶ τὸν ὑπέβαλον διὰ ν' ἀπαλλάξω τὸ ὑπουργεῖον καὶ τοὺς βουλευτὰς ἀπὸ τῆς φροντίδας τῶν διδασκαλικῶν μεταβολῶν. Ὅσοι νυμίζον εἶπε ὁ νόμος πρέπει νὰ καταργηθῇ, δὲν εἶνε φίλοι μου. (Μεγάλη αἰσθησις εἰς τὴν πτέρυγα τῆς συμπολιτεύσεως).

Ὁ ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ διὰ μακρῶν ἀγορεύων, καλεῖται τὸν τρόπον, καθ' ὃν φηρίζονται οἱ νόμοι, αἰτία δὲ τούτου εἶνε ὅτι καὶ ὁ νόμος τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσως ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὅπουλον ἔχει κερυχθῆ, διότι θέλει νὰ μὴ ἀναμιγνύεται τὸ ὑπουργεῖον εἰς τοὺς διαιρημαίους.

Ὁμιλεῖ καὶ πάλιν ὁ κ. ΕΥΤΑΞΙΑΣ καὶ συνιστᾷ νὰ λάθῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσως τὸ δημόσιον ταμεῖον. Λέγει δ' ὅτι τὸσον διεστράφη τὸ Σύνταγμα ὥστε ὁ κ. Πρωθυπουργός νὰ διορίξῃ καὶ παῦν τοὺς φίλους του, καὶ νὰ λέγῃ εἰς τοὺς διαριστόντας εἰς τοῦτο ἢ εἰς ἑκάστον τὸ ζήτημα βουλευτὰς δὲν εἶναι θεμιτὸν φίλους μου.

Ὁ κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ἀπαντῶν λέγει εἶπε δὲν διαρίξει εἴτε παῖν τοὺς φίλους του, φίλους του θεωρεῖ ἑαυτὸν μεθ'

Ἀθηναϊκὸς Κόσμος

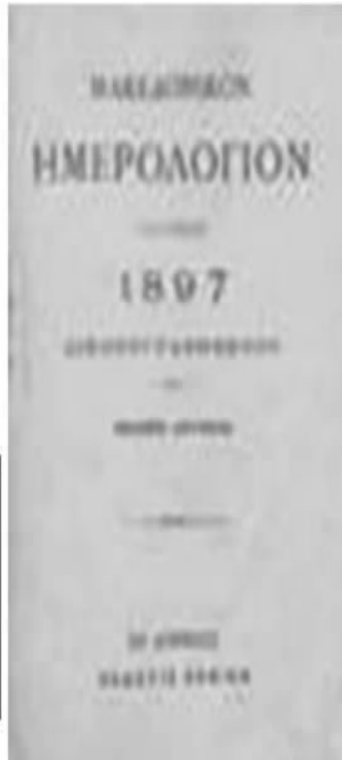
Οἱ φοιτηταὶ τῆς θεολογίας
Οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογίας ἐπιθυμοῦντες νὰ ευστηθῇ ἐν τῇ Ἀκαδημαϊκῇ Λέσχῃ ἕσιον τμήμα Θεολογικόν, ὃδὲ συνέλθουν σήμερον ὥρα 4 μ. ἐν τῇ Λέσχῃ ἵνα διακηρῶσιν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ναυτικαὶ μεταβολαί
Διορισθὲν κυβερνήτης τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9 τορπιλλοκάβλου ὁ ἀνθυποπλοίαρχος κ. Γ. Σταθάκης ἀντὶ τοῦ ἀνθυποπλοίαρχου κ. Παγγωνίου καὶ ἀποστραφέντος ἀλλοῦ.

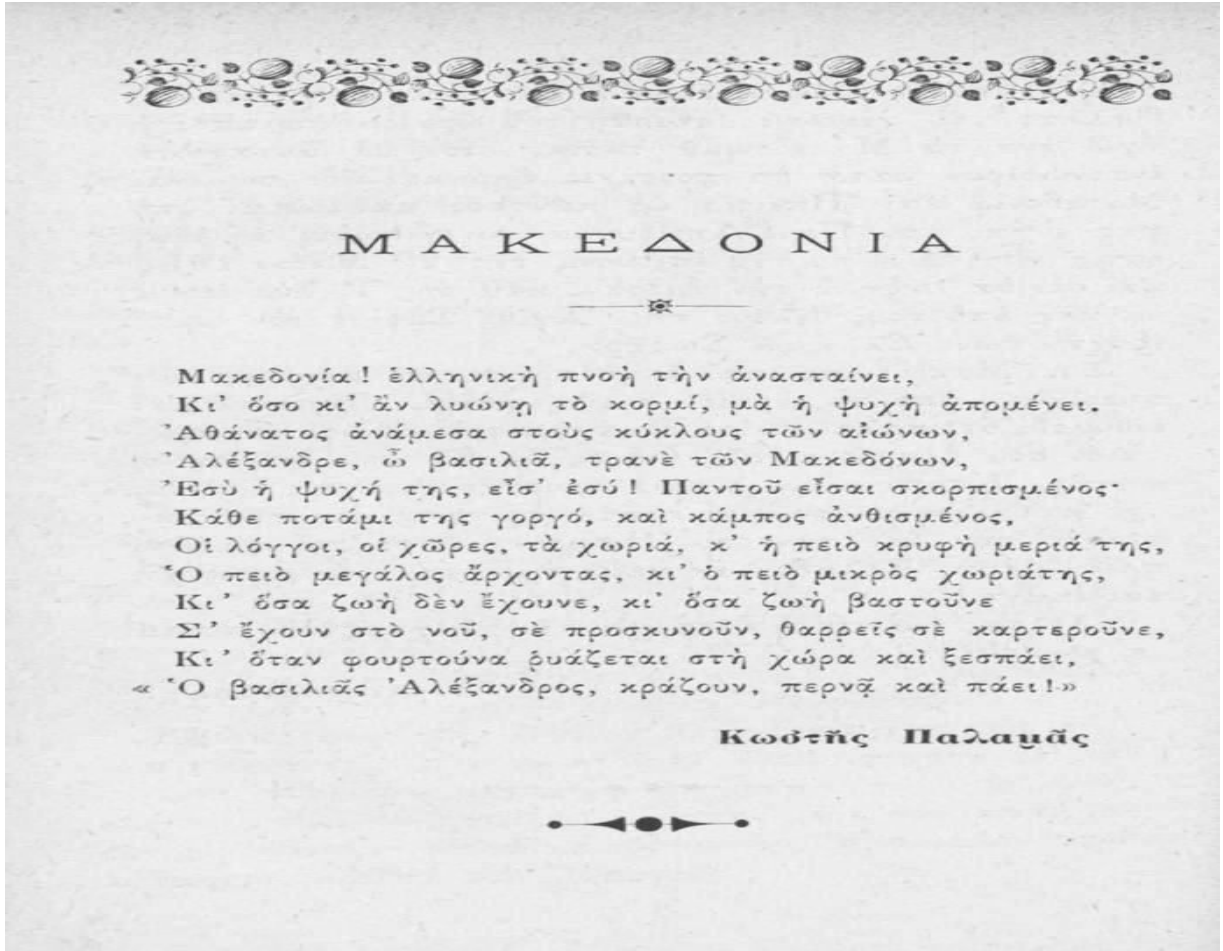
Τὸ Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον

Ἐξεδόθη τὸ ἔθνικόν τοῦτο ἡμερολόγιον κομψότατον καὶ πλήρες πατριωτικῆς καὶ ἐθνικοσυμμάχου ὕλης. Περιέχει ἀρθροὺς, διηγήματα, ποιήματα τῶν πρωτεύοντων λογίων μας. Τὸ συνιστῶμεν δὲ τοσοῦτον μάλλον, καθ' ὅσον πάλ' εἶται ὑπὲρ ἔθνικου σκοποῦ καὶ πᾶς Ἕλληνα πῶθ' ἔστιν ὑποστηρίξῃ τῆς Μακεδονικῆς ἰδέας ἐξαιτεῖ νὰ τὸ ἀγοράσῃ.

Ἀκαδημαϊκὴ Λέσχῃ. — Ὁ νεὸς παύδοδος τῆς

Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον 1897 – Κωστῆς Παλαμάς – ποίημα – Μακεδονία (ελληνικὴ πνοὴ τὴν ἀνασταίνει).

Μακεδονία! ἑλληνικὴ πνοὴ τὴν ἀνασταίνει,
Κι' ὅσο κι' ἂν λυώνῃ τὸ κορμί, μὰ ἡ ψυχὴ ἀπομένει.
Ἀθάνατος ἀνάμεσα στοὺς κύκλους τῶν αἰώνων,
Ἀλέξανδρε, ὦ βασιλιᾷ, τρανὲ τῶν Μακεδόνων,
Ἐσὺ ἡ ψυχὴ τῆς, εἶσ' ἐσὺ! Παντοῦ εἶσαι σκορπισμένος·
Κάθε ποτάμι τῆς γοργό, καὶ κάμπος ἀνθισμένος,
Οἱ λόγγοι, οἱ χῶρες, τὰ χωριά, κ' ἡ πειδ κρυφὴ μεριά τῆς,
Ὁ πειδ μεγάλος ἄρχοντας, κι' ὁ πειδ μικρὸς χωριάτης,
Κι' ὅσα ζωὴ δὲν ἔχουνε, κι' ὅσα ζωὴ βαστοῦνε
Σ' ἔχουν στὸ νοῦ, σὲ προσκυνοῦν, θαρρεῖς σὲ καρτεροῦνε,
Κι' ὅταν φουρτοῦνα βυάζεσαι στὴ χῶρα καὶ ξεσπάει,
« Ὁ βασιλιᾶς Ἀλέξανδρος, κράζουν, περνᾷ καὶ πάει! »

Κωστῆς Παλαμᾶς

Μακεδονικόν Ημερολόγιον 1897 – Γεώργιος Δροσίνης – ποίημα
«Ελληνοπούλα (Μακεδονία)».

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ!

Μακεδονία, ξακουστή τοῦ Ἀλεξάνδρου χήρα!
 Τοῦ δοξασμένου βασιλιᾶ γιὰ ντύσου τὴν πορφύρα,
 Τὸ διαμαντένιο στέμμα του γιὰ βάλει στὸ κεφάλι,
 Τ' ἀνίκητό του τὸ σπαθί γιὰ ξαναζώσου πάλι,
 Καὶ σκόρπα στὴν Ἀνατολὴ φωτιὰ καὶ λάμψη τόση,
 Ὅπου νὰ ἰδοῦν Αὐστριακοί, Βούλγαροι, Τοῦρκοι, Ρῶσσοι,
 Κι' ὅσοι σὲ κράζουν ἀδερφή, κι' ὅσοι σὲ θέλουν δούλα,
 Ἄν ἦσουν σὺ βασίλισσα κι' ἂν ἦσ' Ἑλληνοπούλα!

- « — Ἐπέθαν' ὁ Ἀλέξανδρος καὶ πρὶν πεθάνῃ ἀκόμη
 Μοιράσθησαν τὴ δόξα του ἀνάξιοι κληρονόμοι.
 Ἐεσχίσαν τὴν πορφύρα του, συντρίψανε τὸ στέμμα
 Καὶ τὸ σπαθί του ἐσκούριασε μὲ τὸ δικό τους αἷμα.
 Ἐμείνα χήρα κ' ἔρημη . . . μέσα στὰ μαῦρα χρόνια
 Μ' ἐμάραν' ἡ ἀπελπισιά, μ' ἔφαγ' ἡ καταφρόνια,
 Καὶ στὰ χαρέμια ἐσύρθηκα Τούρκων Σουλτάνων δούλα
 Τοῦ κόσμου ἐγὼ ἡ βασίλισσα κ' ἡ πρώτη Ἑλληνοπούλα.
- » Μὰ πάλι δὲν ἐτούρκειψα' κι' ἂν ἦμαι σκλαβωμένη,
 Θερμὴ κ' ἐλεύθερη ἡ καρδιά στὰ σωθικά μου μένει.
 Κι' ἂν ἔχασα ἡ βασίλισσα, τοῦ Ἀλεξάνδρου ἡ χήρα,
 Μαζὶ μὲ τὸν Ἀλέξανδρο καὶ στέμμα καὶ πορφύρα,
 Πορφύρα ἀπὸ τὸ αἷμά μου μπορῶ νὰ βάψω πάλι
 Καὶ στέμμ' ἀπὸ τὰ δάκρυα νὰ βάλω στὸ κεφάλι,
 Κι' ἀντὶ Βουλγάρη νὰ γενῶ ἢ νάμαι Τούρκου δούλα
 Ν' ἀναστηθῶ ἢ νὰ θαφτῶ γιὰ πάντα Ἑλληνοπούλα!»

Γεώργιος Δροσίνης

Η ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ**Αἱ ἐνέργειαι τῶν Βουλγάρων**

Κατὰ τὸν ἐν Σόφια ἀνταποκριτὴν τοῦ «Πασταίου Λ' Ὑδ», ἡ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησις προβλέπουσι δτι μετὰ τὴν νίκην ἢ Τουρκία θὰ ἀδαικνύετο ἀτρόσιτος, προσεπάθητε νὰ ἐπιτύχη τὴν ἀμοιβὴν τῆς εὐσχημοῦ διαγωγῆς τῆς, διαρκούντος ἔτι τοῦ πολέμου, διὰ διπλωματικῶν διαπραγματεύσεων καὶ ὁ ἐν Κων)πόλει Βούλγαρος πρέκτωρ ἐγένετο φορτικός. Το ζήτημα τῶν Μακεδονικῶν μεταρρυθμίσεων πιστεύεται δτι θὰ λυθῆ ὡς ἑξῆς. Τὰ Βιλαέτια Θεσσαλονίκης, Βιτωλίων καὶ Κοσεόβου θὰ ἐνωθῶσιν εἰς αὐτόνομον καὶ προνομιοῦχον ἐπαρχίαν, ἧς Γεν. Διοικητὴς θὰ διορισθῆ εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Σουλτάνου. Λέγεται δτι αἱ διαπραγματεύσεις περὶ τοῦ σχεδίου τούτου χωροῦσι καλῶς καὶ δτι προσεχῶς θὰ συνέλθῃ Συνδιάσκεψις ἐν Πιερουπόλει ἢ Παρισίοις, ὅπως κανονίσῃ τὰς λεπτομαρείας.

Δέν μὲ κεντᾶ ἡ φιλανθρωπία· πέθος μεγάλης πατρίδος μὲ τριβᾶ. Πολίτης μεγάλης πατρίδας εἶσαι καὶ φαίνεσαι· μικρῆς ἰσχιοῦ σου ἔχεις τὴν καταρρόνια καὶ τὸ ἀνάμπκιγμα. Γιὰ τοῦτο τὴ θέλω — μὰ φτάνει μόνον τὸ θέλω! — τὴ Μακεδονία καὶ τὴ θέλω γιὰ τὴ Ἑλλάδα. Ὅχι· τόσο γιὰτὶ μ' ἐκείνη θ' ἀξίνουσι τὰ σύνορά της. Ὅσο γιὰτὶ μπορεῖ—ποιὸς ξέρει;—ἀποκεῖ νὰ μᾶς ἔρθῃ γιὰ δεύτηρη φορὰ τὸ θαῦμα. Ἐνας ἄνθρωπος νὰ καταιδῆ ἀποκεῖ, ν' ἀρπάξῃ τὴν ἑλληνικὴ φυλὴν, τὴ μοιρασμένη καὶ μικρολόγα ὅπως ἄλλοτε, νὰ τῆς βάλῃ βαρὺ χαλινάρι καὶ, βουκέφαλος ἐκείνη καθ' ἑλπίδα αὐτὸς, νὰ τὴν ρίξῃ πάλι σὲ θριάμβους καὶ τρόπαια.

Ἐντὸς ἄν, ὅπως φαίνεται, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γατέβῃ ἀποπάνω, ἀπὸ παραπάνω. Καὶ τότε ἀλλοίμονο! Δὲ θὰ ρίξῃ αὐτὴ σὲ θριάμβους καὶ τρόπαια· μὰ θὰ κάμῃ τὴν ἴδια τρόπαιό του ζηλευτὸ καὶ ἀξιοθρήνητο!

A. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Ὁ Ἰωάννης Γεωμέτρης, ποιητὴς τοῦ
 ἔζησε στὸν αἰῶνα τοῦ Βουλγαροκτόνου, θρη-
 νεῖ σὲ κῆποιο τοῦ ποίημα, τὰ χίλια μύρια
 δεινὰ τοῦ τῶδεραν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸ
 Βυζαντινὸ κράτος. Σεισμούς, λιμούς, κατα-
 ποντισμούς, πόλεμους, φωτιά καὶ μαχαίρι.
 Τέρατα καὶ σημεῖα στοὺς οὐρανοὺς, σημεῖα
 καὶ τέρατα στοὺς κάμπους τοὺς μακεδονι-
 κούς. Ἄ ὦ κομήτης, φωνάζει τρομασμένα ὁ
 κάλαμπουριστὴς τραγουδιστὴς, ὁ κομήτης
 ἐκεῖ ἐπάνω, κ' ἐδῶ κάτω ὁ Κομητό-
 π ο υ λ ο ς ! »

Σήμερα οἱ κομηῆτες δὲ μᾶς τρομάζουν.
 Κομητόπουλους δὲν ἔχομεν. Ὅμως ἔχομε
 κ ο μ ι τ ᾶ τ α. Καὶ σχεδὸν τὸ ἴδιο κάνει.

Καὶ μάρτυρες βρισκόμαστε ξαφνισμένοι
 ἐν ἴδιου, σὰν τὸν παλιὸν ἐκεῖνον ἐπὶ Βουλ-
 γαροκτόνου, κ λ ε φ τ ο π ὀ λ ε μ ο υ, ὀδηγη-
 μένου μὲ τὴν ἴδια τὴν τόλμη καὶ τὴν ἐπι-
 μονὴ ἀπὸ τοὺς ἀπογόγους τοῦ κόμητος Σι-
 σμᾶν καὶ τοῦ Σαμουήλ τοῦ κομητόπουλου.
 Τοὺς κλειστοπολεμιστάδες ἐκείνους ἀγωνί-
 στηκαν χρόνια καὶ καιροὺς, ὅσο νὰ τοὺς
 γονατίσουν ὀλοτέλα πολεμιστάδες μεγαλο-
 δύναμις, οἱ Φωκᾶδες, οἱ Ἰσιμισκιῆδες καὶ οἱ
 Βασίλειοι.

Καὶ πῶς μᾶς πέρασεν ἐμᾶς ἀπὸ τὸ νοῦ
 πῶς μπορούμε πέρα νὰ τὰ βγάλουμε μ' αὐ-
 τοὺς χωρὶς νὰ κλειοῦμε μέσα μας κάτω τι
 ἀπὸ τὴ δύναμι τῶν Φωκᾶδων, τῶν Ἰσιμι-
 σκιῶν καὶ τῶν Βασιλείων ;

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Μακεδονικόν Ημερολόγιον 1903 – Δεν θα την πάρουν ω ποτέ, την γην των Μακεδόνων.

130 ——— ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ———

ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΝ!

ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΝ! ὦ, ποτέ! τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων,
τὴν γῆν αὐτὴν τὴν ἱερὰν, τὸ χάσμα τῶν αἰώνων,
τὴν γῆν, ἣν ἐπεφάτισε διὰ λαμπρῶν ἀκτίνων
ἡ δόξα τῶν προγόνων μας, ἡ δόξα τῶν Ἑλλήνων,
καὶ πρὸς τὰς χώρας τὰς γνωστὰς, πρὸς πάσας τὰς ἐκτάσεις,
πτερόπους δισκορπίσει χρυσὰς ἀντανακλάσεις
τὴν γῆν, πρὸς ἣν ἡ τότε γῆ τὸ γόνυ εἶχε κλίνη...
Δὲν θὰ τὴν πάρουν Βούλγαροι! Δὲν θὰ τὴν πάρουν κτήνη!

ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΝ! ὦ, ποτέ! τὴν γῆν τοῦ Ἀλεξάνδρου,
τοῦ γόνου τοῦ περικλειοῦς τῆς χώρας τῆς εὐάνδρου
τὴν γῆν τοῦ φιλοσόφου μας, τοῦ πνεύματος κοιτίδα,
τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους μας πανένδοξον πατρίδα
τὴν Πέλλαν καὶ τὰ Στάγειρα, τὰ φαινὰ σημεῖα,
πρὸς ἃ σκιρτῶσα ἔσπευσε τοῦ κόσμου ἡ σοφία
τὴν γῆν, ἣν προσεκόντησεν ἡ οἰκουμένη ὅλη...
Δὲν θὰ τὴν πάρουν Βούλγαροι, ἐπιδρομεῖς Μογγόλοι!

ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΝ! ὦ, ποτέ! τὴν γῆν τὴν Ἑλληνίδα!
Τρέφ' εἰς τὰ στήθη τῆς αὐτῆς ἀθάνατον ἐλπίδα,
ὅτι θὰ μείν' Ἑλληνικὴ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας,
κ' εἶν' ἔτοιμος ν' ἀποδοθῆ ἐκ νέου εἰς ἀγάπας!
Δὲν τὴν πτοοῦσιν οἱ κρωγμοὶ ἀρκαδικῶν κοράκων
δὲν τὴν γελοῦν θαυπέματα ὑποκριτῶν κολάκων...
Τὴν γῆν μας δὲν θ' ἀρπάσωσιν ἀρκτου ἀδηφάγου σκλάβοι!
Δὲν θὰ τὴν πάρουν Βούλγαροι! Δὲν θὰ τὴν πάρουν Σλάβοι!

OXI! ΠΟΤΕ! Εἶνε αὐτῶν ἀπειρῶς ὑπερτέρα!
Δὲν εἶνε ξένη, ὄρφανή! Κλεῖνὴν ἔχει μητέρα!
Εἶνε ἡ γῆ Ἑλληνικὴ! τὸ μαρτυροῦν οἱ λίθοι!
Νὰ τὴν καλύψῃ παντελῶς δὲν ἴσχυσεν ἡ λήθη!
Ἐκαστον βῆμά μας πατεῖ Ἑλληνικὰ μνημεῖα
καὶ γαῦρος, μυριόστομος βοᾷ ἡ ἱστορία...
Εἶνε ἡ γῆ Ἑλληνικὴ! Πιστὴ θυγάτηρ μένει!
Δὲν θὰ τὴν πάρουν Βούλγαροι! Δὲν θὰ τὴν πάρουν ξένοι!

¹ Ἐμελοποιήθη εἰς Μακεδονικὸν ἐμβατήριον διὰ κλειδοκίμβalon καὶ ἄσμα ὑπὸ Κερκυραίου μουσικοδιδασκάλου καὶ ποιεῖται ὑπὸ τοῦ Μακεδονικοῦ Συλλόγου «Ὁ Μέγας Ἀλεξάνδρος» ἀντὶ δραχμῆς (ὁδὸς Σταδίου 54).

131 ——— ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ———

ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΝ! ὦ, ποτέ! τὴν νύμφην τοῦ Αἰγαίου!
Εἶνε ἀξία ἀρμονικοῦ ἐτέρου ὕμεναίου!
Προσατενίζει εὐελπίς πρὸς ἕτερον Σωτήρα!...
Τὴν γῆν, εἰς ἣν ἐδάρησαν μὲ δαψιλῆ τὴν χεῖρα
ὁ Ἄθως καὶ ὁ Ὀλυμπος τὴν θεῖαν εὐλογίαν
καὶ οἱ ἀθάνατοι θεοὶ λαμπρὰν ἀθανασίαν,
τὴν χώραν, ἣν ὁ Ἄξιος μὲ νάματα ἀρδεύει...
Δὲν θὰ τὴν πάρουν Βούλγαροι, τῆς φύσεως ἡ χλεύη!

OXI! ΠΟΤΕ! Ἀνάξιοι τῆς χώρας ταύτης εἶνε
οἱ θῶες οἱ αἰμοχαρεῖς, αἱ Ἀρπυιαὶ ἐκεῖναι!
Ἐκ ταύτης ἀφοῦ ἔλαβον τὸ φῶς καὶ τὴν θρησκείαν
αὐτοὶ θηρία ἔλαβον ὡς ἀνθρωποὶ παιδεῖαν,
τῶν οἱ ἀρνησὶθρησκοὶ ὄζος, χολὴν ποτίζου,
ἀγνώρονες, ἀναίσχυντοι πᾶν ἱερὸν ὕβριζου!
Δὲν εἶνε ἄξιοι αὐτῆς οἱ βάρβαροι, οἱ Οὐννοὶ!
Δὲν θὰ τὴν πάρουν Βούλγαροι! Δὲν θὰ τὴν πάρουν Κρούμοι!

ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΝ! ὦ, ποτέ! Ἀδύνατον ἡ γῆ μας
λόκων βορὰ νὰ καταστῇ! Οὐχί! Τὴν προφιλῆ μας
πατρίδα, ἣν ἐπότισε τὸ αἷμα τῶν ἀνδρείων,
πιστῶν Ἑλλήνων μαχητῶν, ἔς τῆς μάχης τὸ πεδῖον
πεσόντων ὑπὲρ τῆς σεπτῆς τῆς τοῦ Χριστοῦ θρησκείας,
ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπὲρ ἐλευθερίας...
δὲν θὰ ἀρπάσουν μοχθηροὶ, κακοῦργοι μαιφόνοι!
Δὲν θὰ τὴν πάρουν Βούλγαροι, ἀχρεῖοι δολοφόνοι!

ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΝ! ὦ, ποτέ! Ἐν ὄσῳ ἐν ἐνάσσει
οἱ Μακεδόνες Ἑλληνες πρὸς τὰ ἐμπρὸς χωρᾶσι!
Ἐν ὄσῳ τὰς καρδίας μας Ἑλλήνων αἷμα ράπτει,
πῦρ θεῖον ἐνθουσιασμοῦ τὰ στήθη μας ἀνάπτει...
Θαρσεῖτε, Μακεδόνες μου! ἡ γῆ ἡ πατρικὴ μας,
ἡ χώρα ἡ περικαλλὴς, θὰ μείνῃ ἰδικὴ μας!
ᾧ! Δὲν θὰ γείνη λάφυρον φανατικῶν βαρβάρων!
Δὲν θὰ τὴν πάρουν Βούλγαροι, καθάρματα Τατάρων!...

Ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ Ἰούλιον 1903.

ΜΑΚΕΔΩΝ

Εφημερίδα Σκριπ – 8 Ιουλίου 1905 – Οι Βούλγαροι κηρύσσουντες μίαν
Μακεδονικήν γλώσσαν!

Ἐν Ἀθήναις Παρασκευῆ 8 Ἰουλίου 1905

ΣΚΡΙΠ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

Οἱ Βούλγαροι κηρύσσουντες μίαν Μακεδονικήν γλώσσαν!

Ποῦ τείνουσιν καὶ πῶς ἐργάζονται οἱ
Βούλγαροι ἐν Μακεδονίᾳ ἀποδεικνύεται ἐκ

τῆς εἰδήσεως τῆς συντάξεως νέας «Μακε-
δονικῆς γραμματικῆς» πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν
Μακεδονίᾳ βουλγαρικῶν σχολείων, ἣν εἴ-
δησιν σᾶς ἐτηλεγράφησα ἤδη. Τὰς εἰς
λαπτομερείας προσθέτω σήμερον: Πρὸ μη-
νῶν κατηρτίσθη εἰς Μοναστήριον ὑπὸ τῆς
Μακεδονικῆς Ὀργανώσεως ἐπιτροπὴ, ἣτις
ἀνέλαβε τὸ ἔργον νὰ συντάξῃ γραμματικὴν
Μακεδονικήν. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἐξ
ἑπτὰ καθηγητῶν τῆς γλωσσολογίας. Ὡς
βάσις τῆς γραμματικῆς ταύτης θὰ ληθῆ ἡ
διάλεκτος, ἣ εἰς τὸ βιλαέτιον Μοναστη-
ρίου ὁμιλουμένη. Ἡ διάλεκτος αὕτη ἐκη-
ρύχθη ἤδη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ὡς ἡ Μακε-
δονικὴ γλῶσσα. Οἱ διδάσκαλοι τῶν Σλαβι-
κῶν σχολείων εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐντέλ-
λονται ὅπως διδάσκουσιν τὴν γλῶσσαν ταύ-
την ἀντὶ τῆς σερβικῆς ἢ τῆς βουλγαρικῆς
καὶ διὰ μέσου αὐτῆς νὰ τίθεται ἡ βᾶσις
πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν ἀνεξαρ-
τήτου Μακεδονίας. Προσεχῶς δὲ θὰ
τυπωθῶσιν διδακτικά καὶ διάφορα ἄλλα βι-
βλία εἰς τὴν Μακεδονικὴν ταύτην γλῶσσαν,
εὐθὺς δὲ κατόπιν σκέπτεται ἡ Ὀργανώσις
ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν χρῆσιν τῆς σερβικῆς καὶ
βουλγαρικῆς γλώσσης.

Η Γλώσσα των εν Μακεδονία Βουλγαροφώνων – 1905 – δείτε
[ολόκληρο το βιβλίο εδώ](#)

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΜΑΚΕΔΩΝ ΚΑΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Τὰ ὀνόματα *Μακεδών* καὶ *Μακεδονία* δὲν εἶναι πάνυ ἀρχαῖα. Ὁ Ὅμηρος οὐδετέρου τῶν ὀνομάτων τούτων μνημονεύει· πρῶτον δὲ παρ' Ἡσιόδῳ (κατὰ μανθάνομεν ἐκ τοῦ Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου: Περὶ θεμάτων 2,2) ἐν ποιήματι μὴ σωθέντι καὶ ἄλλως ἀγνώστῳ ἀναφέρει τὸ ὄνομα *Μακεδών* ὑπὸ ἔννοιαν μυθικὴν ὡς ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Διός, *Μακεδόνας* τοῦ *Δευκαλίωνος*, ἐξ οὗ ὀνόματος ἐλέγετο ὅτι ἐκλήθη ἢ *Μακεδονία*: ὑπάρχει δὲ καὶ ἄλλη παράδοσις κατὰ ἑλλάνικον (ὡς ὁ αὐτὸς Κ.Π. ἐν τῷ αὐτῷ χ. λέγει) ἀνάγουσα τὸ ὄνομα τῆς *Μακεδονίας* εἰς τὸν *Μακεδόνα* τὸν υἱὸν τοῦ *Αἰόλου*. Ἀλλὰ τὰ περὶ *Μακεδόνας* ὡς ἥρωος ἐπωνύμιου τῆς *Μακεδονίας* εἰσι πάντως πάντα μυθικά. Ἐδὲ ἐθνικὸν ὄνομα *Μακεδόνες* ἀπὸ τοῦ Ἡροδότου τὸ πρῶτον εἶναι γνωστὸν σημαῖνον ὑπὸ στενοτέραν ἔννοιαν τὸν κάτοικον τῆς *Μακεδονίδος γῆς*, ὡς ἐκαλεῖτο ἢ μεταξὺ τοῦ *Αἰλιάκμονος* καὶ τοῦ *Ἀξιοῦ* χώρα, ὑπὸ εὐρυτέραν δὲ πᾶσαν τὴν εἰς τοὺς *Ἡρακλείδας* (ἢ ἀκριβέστερον) *Ἰημείδας Μακεδόνας βασιλεῖς* ὑποκειμένην χώραν.

Ἦς ἢ κυριολεκτικὴ σημασία τοῦ ὀνόματος δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὸν. Φαίνεται ὅτι ἔχει τοῦτο σχέσιν πρὸς τὴν ῥ. μῆκ. μακ. μακρός, ὡς μαρτυροῦσι τοῦτο οἱ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἀναφερόμενοι τύποι *Μακετία* ἢ *Μακετία* = *Μακεδονία* καὶ *Μακέτης* = *Μακεδών*. Ἐκ τῆς ῥ. ταύτης ἐσχηματίσθη πάντως ὁ ἐπιθετικὸς τύπος *μακεδνός* = ἐκτεταμένος (ταυτόσημος τῷ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐν χρήσει ποιητικῷ τύπῳ *μακεδανός* = μακρός), ὡς καλεῖται παρ' Ὀμήρῳ ('Ὀδυσσ. Η. 106) ἢ αἰγείρος («οἶά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο»). Ὁ Ἡρόδοτος (Α. 56) λέγει ὅτι *Μακεδνὸν* ἐκλήθη τὸ γένος τὸ *Δωρικὸν* τὸ οἰκοῦν ἐν Πίνδῳ, ἐκ τοῦ χωρίου δὲ τούτου τοῦ Ἡρ. λαβόντες ἀφορμὴν ἐπλασάντινες ἔθνος ἢ τόπον ἐν Πίνδῳ καλούμενον *Μακεδνόν*, ὅπερ οὐδαμῶς ἐξάγεται ἐκ τοῦ εἰρημέ-

ρου χωρίου. Ἄλλοι δὲ ἐνόμισαν ὅτι τὸ Μακεδόν τούτο καλούμενον Δωρικὸν ἔθνος εἶναι αὐτὸ τὸ τῶν Μακεδόνων ἔθνος τῶν ἱστορικῶν χρόνων· ἀλλὰ συνάφεια ἱστορικὴ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων Μακεδνός καὶ Μακεδόν δὲν μαρτυρεῖται· φαίνεται δὲ μᾶλλον ὅτι Μακεδόν ἐκλήθη τὸ Δωρικὸν γένος ἕνεκα τῆς μεγάλης ἐκτάσεως τῆς χωρογραφικῆς, ἣν εἶχεν ἐκτεινόμενον ἀπὸ Οἴτης μέχρι Ὀλύμπου, ἢ διὰ τὴν ἄλλην ὑπὸ τοῦ Ἡρόδοτου ἀναφερομένην συναφὴν πρὸς τὴν μεγάλην ταύτην ἔκτασιν ἰδιότητα αὐτοῦ τοῦ «κάρια πολυπλάγητον» εἶναι (Ἡρ. Α. 56). Καθ' Ἡρόδοτον οἱ Δωριεῖς οὗτοι οἱ περὶ τὴν Πίνδον, Ὀλυμπον, Ὄσσαν οἰκοῦντες καὶ εἶτα εἰς Δρυοπίδα μεταβάντες καὶ ἀποτελέσαντες αὐτόθι τὴν τετράπολιν Πίνδον, Ἐρινεόν, Βοιόν, Κοτίνιον, ὕστατα ἐκ τῆς Δρυοπίδος δομηθέντες ἤλθον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐνθα διετήρησαν πρὸς τῷ ὀνόματι Δωριεῖς καὶ τὸ ὄνομα Μακεδόν, ὅπερ ὄνομα εἰκάζεται διὰ τὸ ἐδόθη τοῖς Δωριεῦσιν ἐν τῷ ἔπει Αἰγίμῳ. Φαίνεται δὲ ὅτι κλάδος τις τοῦ αὐτοῦ λαοῦ ἐκ τῶν περὶ Πίνδον καὶ Ὀλυμπον χωρῶν, ἐκ τοῦ Ἄργους τοῦ Ὀρεστικοῦ, ὑπὸ ἡγεμόνας Ἀργεΐδας (ἐκ τοῦ Ἄργους τοῦ Ὀρεστικοῦ) μὲν καλουμένους, ἀνάγοντας δὲ τὸ γένος αὐτῶν εἰς τὸν ἥρωα τοῦ Δωρικοῦ φύλου Ἡρακλῆν, καὶ ἐντεῦθεν καὶ Ἡρακλείδης καλουμένους προελάσαντες βορειότερον ἵδρυσαν τὸ κράτος τῶν Μακεδόνων Ἀργεαδῶν, οὗς ἕνεκα τοῦ ἀνόματος ἢ παρὰδοσις παρέστησεν ὕστερον ὡς μετοικησάντας ἐξ Ἄργους τῆς Πελοποννήσου καὶ τὸ γένος αὐτῶν ἀνήγαγεν εἰς τὸν ἑήμερον τοῦ Ἄργους τούτου, ὄντα καὶ τοῦτον Ἡρακλείδην ἐκ τῶν εἰς Πελοπόννησον κατελθόντων Ἡρακλείδων. Καὶ ἐν τῇ συναφείᾳ ταύτῃ τῶν Μακεδόνων Δωριέων καὶ τῶν Ἀργεαδῶν βασιλέων αὐτῶν, τῶν ἀπὸ τοῦ Ἄργους τοῦ Ὀρεστικοῦ εἰς τὴν ἔπειτα Μακεδονίαν κληθεῖσαν χώραν μετοικησάντων, ζητητέα πιθανώτατα ἢ συνάφεια τῶν ὀνομάτων Μακεδόν καὶ Μακεδνός. Ἄλλως οὐδέποτε οἱ Μακεδόνες τῆς ἱστορίας καλοῦνται Μακεδνοί, ἀλλὰ μόνον οἱ Δωριεῖς τῆς Πίνδου καὶ τῆς Πελοποννήσου, ἐν Πελοποννήσῳ δὲ ὀνομαστὶ οἱ Κορίνθιοι, Σικυώνιοι, Ἐπιδαύριοι καὶ Τροιζήνιοι (Ἡροδ. Η. 43).

Π. ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ

<p style="text-align: center;">320</p> <p style="text-align: center;">ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ</p> <p style="text-align: center;">ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ¹</p> <p>Δήμιτος τοῦ 1904 ὁ κατὰ τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλλητισμοῦ ἀνόσιος βουλγαρικός πόλεμος εἶχε λάβει τὸν επικινδυνότερον αὐτοῦ χαρακτήρα. Τὰ μεγάλα εὐρωπαϊκὰ Κράτη, παντοῖα συμφρονεῖα των καὶ ποικίλους πολιτικούς συνδυασμούς ἐπιδιώκοντα ἢ ἐξυπηρετοῦντα, ἔτριβον τὰς χεῖρας ἐφρουρούσας πρὸς τῆς θείας τοῦ αἵματος, τῶν σαρκῶν καὶ τῶν κρανίων, τὰ ὅποια οἱ Βουλγαροὶ ἔχνον, λοχίζον καὶ διεργῆ γνον εἰς βάρους τῶν Μακεδόνων, τῆς ἐλευθερίας των καὶ τῶν υμναστέραν δικαίων τῆς φυλῆς τῶν Ἑλλήνων. Οἱ Βουλγαροὶ, εὐγνώμοντες πρὸς τὰς Δυνάμεις, εἰσῆλθον καὶ ἀσεβεῖς πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ πολιτισμοῦ, υπείκοντες εἰς τὰ ἐνοτικὰ τῆς φυλῆς των καὶ ἄφρονες ἐν τῇ βαρβάρῳ ἀντιλήψει τῶν πολιτικῶν των ἀναγκῶν, ἤρχισαν πιστεύοντες ὅτι ὁ Ἑλλητισμὸς ὄντως περιέπεσον εἰς ἀδυναμίαν καὶ ὅτι τὸ Μακεδονικὸν πρόβλημα ὁριστικῶς θὰ ἐλύετο ὑπὲρ αὐτῶν, ἂν ἐτέλειον ὀλίγον τὴν ἐνέργειαν τοῦ δολοφονικοῦ των ἐγχειριδίου, τὴν δύναμιν τῶν βουμβῶν των καὶ τ' ἀποτελέσματα τῆς θηριωδίας των.</p> <p>Ἄφρονι ἀνεφάνη ὁ Μελάς.</p> <p>Εἶχεν ἀπέκριναι τὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς Δυνάμεις, τὴν Τουρκίαν, τὴν Βουλγαρίαν, τὰ Κομιτάτα. Ἦταν κατὰ τὸ αἰσθημα, Ἑλληνικῆς κατὰ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς. Ἰησοῦς ἐν τῇ φιλανθρωπιᾷ του, ἔβρασε τὴν κεφαλήν καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὴν οἰκογένειαν, ἀδιάφορος πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἀδιάφορος πρὸς τὸ σπλάγχθον του, καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὴν ζωὴν, ἤρπασε τὸν κεραιόν, διὰ νὰ διαλύσῃ τὴν ἐθνικὴν σκοτίαν. Εἶχε πράγματι πολλοὺς ἀντικαίλους. Ἐπίστευεν ὅμως ἀσκαλεύτως εἰς ἓνα σύμμαχον· εἰς τὴν ἐξέγερσιν τοῦ ἑθνικοῦ ἐνοικίου τῶν ἀπὸ Σκόφλου μέχρι Κύπρου Ἑλλήνων. Τὸν σύμμαχον τοῦτον ἐπιζητοῦν</p> <p>¹ Ἰδὲ ἰσάμην ἐν σελ. 141.</p>	<p style="text-align: right;">321</p> <p style="text-align: center;">ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ</p> <p>νὰ συναντήσῃ, μὲ πίστιν ἔνθεον πρὸς τοῦτον φερόμενος, διασκελεῖ βουναί, ποτάμια, δάση. Ἡ Ἐβρώπη συναφροῦσθη. Ἡ Τουρκία ἀνησύχησεν. Ἡ Βουλγαρία ἐταράχθη. Τὰ Κομιτάτα συνεκινήθησαν. Πάντες εἶχον συνηθῆσαι βλέποντες τὸν Ἑλλητισμὸν κοιμώμενον καὶ αὐτοκτονοῦντα, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσουν τί ζητεῖ ὁ Μελάς εἰς τὴν Στάτισσιν. Τὸ ἐνόησαν διὰ τὴν 18ην Ὀκτωβρίου 1904 καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐκεῖνος παρτίδιεν ἐν Κυρίῳ τὸ πνεῦμα, ἐνεφανίσθη πάλλευκος ἐκ συγκινήσεως ἀλλ' ὁριστικῶς ἀνανήρας, ὁ μέγας σύμμαχος καὶ ἀντιλήμιτος τοῦ πεσόντος.</p> <p style="text-align: center;">N.</p> <p style="text-align: center;">Εἰς Παύλον Μελάν</p> <p>Παρθενικῆ, ποῦ χεῖρες αἰ τὴν ὑψηλὴν γαλήνην καὶ πλάγισσας κρυφῶς, δὲν θὰ μπορέσῃ ἡ σκέψις μας νὰ ῥθῆ νὰ σὲ κυττάξῃ καθὼς κοιμᾶσαι γελαστὸς μέσα σὲ τόσο φῶς.</p> <p>Φέγγει τὴ νύχτα ἡ ἑσπερὰ στυγερὰ δρόμους τοὺς μεγάλους μήπως ὁ πλάνος, ποδοχεται, διαβάτης τοὺς εὐρῆ, ἀλλὰ καλλίτερα ὀδηγεῖ ἓνα καντήλι τάφου ποῦ ὁ σκοτωμένος τ' ἔβρασε καὶ μᾶς ἀκαρτερεῖ.</p> <p>Θαυθῆ ὁ Αἰεὶς ὅπου γυροῖ κατὰ τὸ μεσονύχτι τὰ λαβωμένα ἀπλώνοντας ἀπάνω σου φτερά καὶ θὰ γυροῖ ἀνασασμὸ καὶ θὰ γυροῖ μῖσος ἀπ' τὸ κορμὶ σου νύβγουνε σὰν ἀνθή αἱματηρά.</p> <p>Τὴν ὄρα ποῦ σὲ τὸ χῶμά σου φέρουνε τὸ χεῖρε οἱ σκιάβοι καὶ μήτηρον δρομους τὰ σπαθιά σὴ γῆς, ἕς σπαλαχί σὲ λήκνουν τὸ δάκρυ των νὰ πιῇ ἡ ψυχὴ τοῦ Γένους Χάρον φαρμάκι νὰ γῆ καὶ νὰ σ' ἐκδικηθῆ...</p> <p style="text-align: center;">ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ</p> <p style="text-align: right;">21</p>
---	--

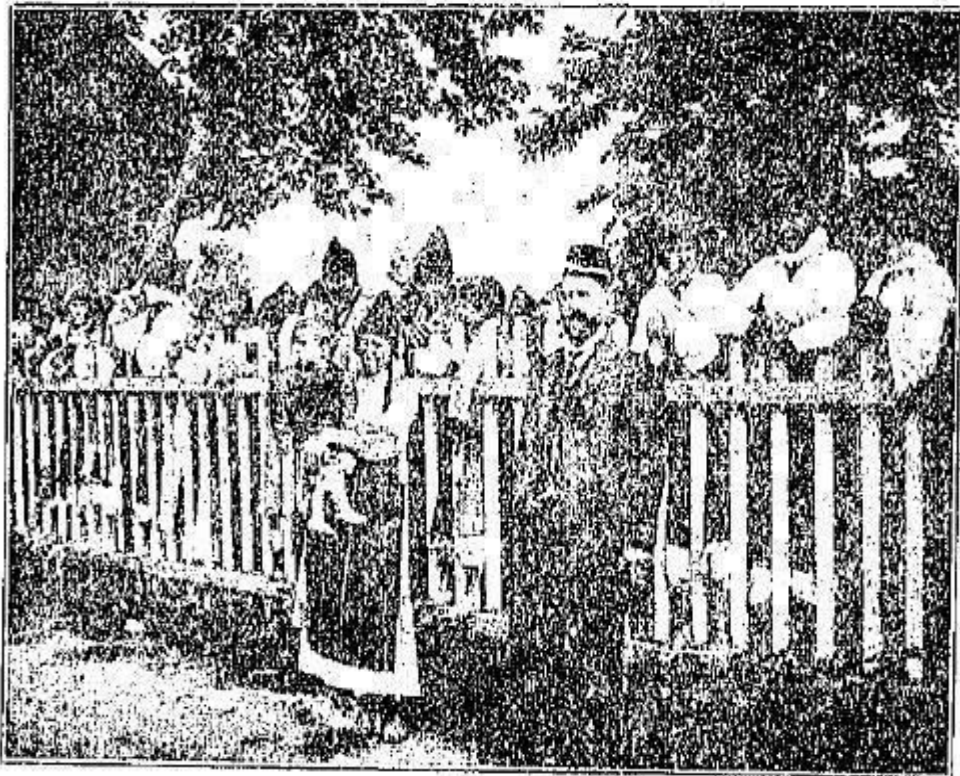
ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ

Δὲν εἶσαι ἡχὸς τοῦ κόσμου αὐτοῦ, εἶσαι ἡ καθάρια στάλα
τῶν μακαρίων, ποῦ στῆς σκληριάς τὸ μυστικὸ σκολεῖο
μὲ τὸ φαλιῆρι ἐθέριεψαν καὶ τὸ χρυσὸ στεφάνι
τῆς Ὑπερμάχου ἐφίλησαν καὶ πᾶν σιὸ μακελειό.

Καλὸ ταξεῖδι ! Ἔσπειρες τὸ μῖσος καὶ προσμένεις.
Κι' ἐνῶ βουβῆ σὲ μύρεται, σὲ χαίρειαι ἡ φυλή.
Ἐὸ ἀνεβραίνεις , Ὡμορφε, πρὸς τοὺς χοροὺς τῶν Ἰσκιων
ποῦ κάνουν τόπο τὰ διαβῆς οἱ γέροι Ἀρματωλοί.

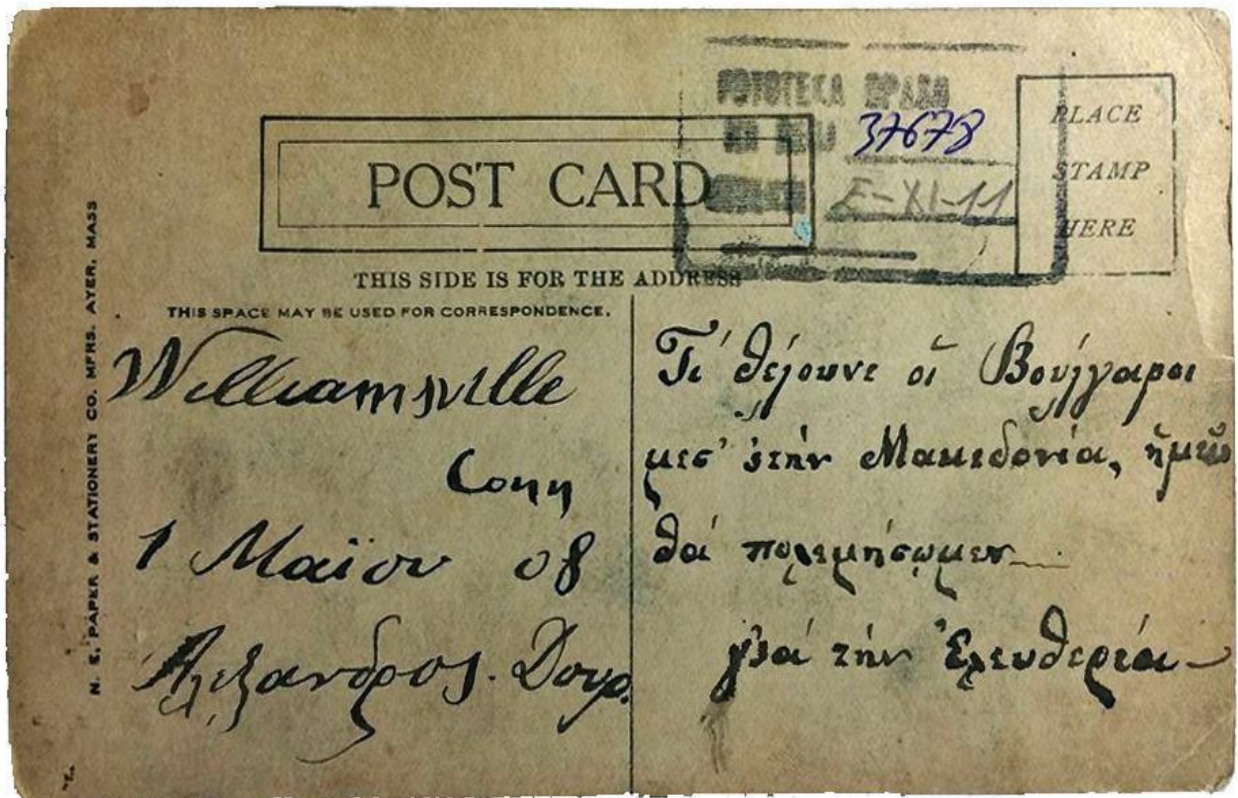
Ὀκτώβριος 1901

ΣΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΧΩΡΙΚΑΙ ΡΟΥΜΛΟΥΚΙΟΥ
ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ Γυδα

Κάρτα 1 Μαΐου 1908 – Τι θέλουνε οι Βούλγαροι μες στην Μακεδονία;
εμείς θα πολεμήσουμε για την Ελευθερία!

Εφημερίδα

Σκριπ

—

25

Αυγούστου

1911

«Εάν δὲν προσέξωσι τὰ μικρὰ Βαλκανικὰ Κράτη θὰ χρησιμεύσουν εἰς τοὺς Μεγάλους ὡς τὸ μέγρον νόμισμα πρὸς τακτοποίησιν τῶν μεταξύ των λογαριασμῶν. (Ἀπὸ τὸ ἔμπροσθεν δοῦμα «Ἡ Βασιλεὺς τῶν Βαλκανίων», τοῦ Βασιλέως τοῦ Μαυροβουνίου Νικολάου).

Πρὸ ἡμερῶν τὸ «Σκριπ» πρῶτον ἀπέκάλυψεν ὅτι αἱ Δυνάμεις τῆς Συνεννόησεως συνέστησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐκανοποιήσῃ τὴν Βουλγαρίαν, διὰ τῆς παραχωρήσεως εἰς αὐτὴν τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας μετὰ τῆς Καβάλλας, ὅπως καταστή δυνατὸν **ΔΑΜΙΑΝΑΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ** νὰ συγκρατηθῇ ἡ Βουλγαρία καὶ μὴ προσχωρήσῃ εἰς τὸν Αὐстроγερμανικὸν Συνδυασμὸν.

Εφημερίδα Νέα Έρευνα Χανίων – Στατιστική επίσημος της Μακεδονίας.
– 20 Μαρτίου 1911.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ.

Ἐξ ἀφορμῆς ἀνακοινώσεως γενομένης εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Βουλὴν ὑπὸ τοῦ βουλευτῆ βουλευτοῦ Δῶρεφ, ὅστις τὸν βουλγαρικὸν πληθυσμὸν τῆς Μακεδονίας ἀνεβίβαζεν εἰς 850,000, δημοσιεύει ἡ α' Ἀστραπή Κ) πόλεως τὴν ἐπομένην ἐπίσημον στατιστικὴν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Μακεδονίας γενομένην ὑπὸ τοῦ πρῶτου Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ Χιλμῆ πασσᾶ. Ἡ στατιστικὴ αὕτη ἀφορᾷ τὰ δύο βιλαετία Θεσσαλονίκης καὶ Μοναστηρίου.

Κατὰ τὴν στατιστικὴν ταύτην ὁ πληθυσμὸς τῶν βιλαετίων Θεσσαλονίκης καὶ Μοναστηρίου κατὰ φυλὰς ἔχει ὡς ἑπεται:

Μουσουλμάνοι	754,514
Ἕλληνας	576,892
Βλάχοι	43,400
Χριστ. Ἀθίγγανοι (ρουμ)	6,726
Βούλγαροι	400,000
Σέρβοι	12,000
Ἰουδαῖοι	54,000
Διάφοροι	2,000

Τὸ ὅλον 1,849,769

Ὅστε ὁ μὲν ἑλληνικὸς πληθυσμὸς, γνωστοῦ ὄντος ὅτι πλὴν 10,000 ρουμανιζόντων οἱ λοιποὶ Κουτσόβλαχοι διαμαρτύρονται ὅτι εἶνε Ἕλληνας καὶ συμπεριλαμβανομένων τῶν λεγομένων χριστιανῶν Ἀθιγγάνων συμποσῶται κατὰ τὴν στατιστικὴν ταύτην εἰς 617,018. ὁ δὲ βουλγαρικὸς εἰς 400,037.

Σημειωτέον ὅτι ἐν τῷ πληθυσμῷ τούτῳ συμπεριλαμβάνονται τὰ ἀλβανικὰ διαμερίσματα τοῦ Ἑλμπασάν καὶ τῆς Δίδρης, τοῦθ' ὅπερ προκειμένου μάλιστα περὶ τῆς τελευταίας ταύτης ἐπαρχίας, αὐξάνει σημαντικῶς τὸν βουλγαρικὸν πληθυσμὸν.

Από όλα τα ιστορικά ντοκουμέντα που παρουσιάζονται εδώ, αλλά και στα προηγούμενα άρθρα του αφιερώματος, εξάγονται τα εξής συμπεράσματα:

1. Επιβεβαιωμένα μέχρι το 1921 δεν υπήρξε κανένας άνθρωπος που να δήλωνε εθνικά Μακεδόνας.
2. Η αντιπαράθεση εντός της Μακεδονίας ήτανε μόνο μεταξύ Ελλήνων και Βουλγάρων.

3. Έχουν όντως καταγραφεί μεμονωμένα περιστατικά ανθρώπων που δήλωναν «Μακεδόνες» σε κάποια έγγραφα μέχρι το 1921. Πρόκειται για δύο υποπεριπτώσεις.

Πρώτον, όσοι το έκαναν υποβολιμαία στα πλαίσια των δύο βημάτων, αντί του ενός, προς την βουλγαροποίηση της περιοχής: αρχικά «Μακεδόνες» και μετά «Βούλγαροι».

Δεύτερον, ορισμένοι που έφυγαν ως μετανάστες στις ΗΠΑ και κατά την εισαγωγή τους εκεί δήλωσαν «Μακεδόνες». Αυτό το έκαναν όχι ως «εθνική συνείδηση», αλλά ακριβώς λόγω απουσίας εθνικής συνείδησης!

Δίνω το ιστορικό περίγραμμα και υπενθυμίζω ότι την περίοδο 1878-1913 βρισκόμαστε στη μετάβαση από την Οθωμανική Αυτοκρατορία σε εθνικά κράτη. Μέχρι το 1912 η Μακεδονία ήταν Οθωμανική.

Όλα τα παραπάνω συμβαίνουν κάτω από το βλέμμα των Οθωμανών που καταρρέουν. Αυτό που ονομάζουμε «Μακεδονικός Αγώνας» (1904-08) έληξε όχι επειδή ο αγώνας τελείωσε και απελευθερώθηκε κάποιο τμήμα μίας περιοχής, αλλά επειδή οι Νεότουρκοι έκαναν την δική τους επανάσταση και επέβαλλαν την τάξη.

Η απελευθέρωση έγινε το 1912-13 μεταξύ των εθνικών στρατών και των Οθωμανών. Επίσης, ο Μακεδονικός Αγώνας 1904-08 έγινε εναντίον των Βουλγάρων. Τα δημοσιεύματα της εποχής, και όλα τα δεδομένα που παρουσιάζω, μιλούν πεντακάθαρα γι' αυτό το πράγμα. Την ευρύτερη λοιπόν αυτήν περίοδο 1878-1913 έχουμε την μετάβαση και την ένταξη σε εθνικές συνειδήσεις. Ο Παύλος Μελάς άφησε το ζεστό, πολυτελές του σπίτι και τις συναναστροφές του με πρώην και μέλλοντες πρωθυπουργούς, κυρίως για να προσελκύσει στην εθνική ελληνική συνείδηση τους έχοντες ακόμα ρευστή εθνική συνείδηση.

Από το 1870 με την δημιουργία της Βουλγαρικής Εξαρχίας, ο σκοπός της άλλης πλευράς ήταν ακριβώς ο ίδιος. Η προσέγγιση των πληθυσμών προς την Βουλγαρική εθνική συνείδηση, βάσει της γλώσσας αρχικά, και της θρησκευτικής διαφοροποίησης μετά το 1870. Η Επανάσταση της Μακεδονίας το 1878 έγινε επειδή οι Έλληνες της Μακεδονίας δεν δέχθηκαν να τεθούν κάτω από τους Βουλγάρους, επειδή οι Ρώσοι (ούτε καν οι Βούλγαροι) κέρδισαν τους Οθωμανούς σε εντελώς άλλη περιοχή και ζήτησαν τη Μακεδονία για λογαριασμό των Βουλγάρων.

Έκτοτε, υπήρχαν πολλαπλά επεισόδια μεταξύ Βουλγάρων και Ελλήνων στην περιοχή. Υπάρχει και το βιβλίο του Ευάγγελου Κωφού το 1969

«**Η Επανάσταση της Μακεδονίας το 1878**» με δεκάδες έγγραφα του Ελληνικού Προξενείου της Θεσσαλονίκης προς την κυβέρνηση των Αθηνών, στα οποία καταγράφονται όλα αυτά με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες.

Κατά τη διάρκεια λοιπόν αυτής της μετάβασης, υπήρχαν και ορισμένοι πληθυσμοί που παρέμειναν εθνικά ρευστοί, μέχρι το 1912-13. Αυτοί οι πληθυσμοί ήταν ευκολότερο να διαφύγουν από την όλη κατάσταση εκεί, ακριβώς επειδή λόγω έλλειψης ένταξης σε μία από τις δύο εθνικές συνειδήσεις, είχαν μικρότερες προοπτικές. Επειδή λοιπόν δεν είχαν τέτοια συνείδηση, στα έγγραφα που τους ζητούσαν έγγραφαν ουσιαστικά τόπο αφετηρίας «Μακεδονία» και όχι ότι ήταν «εθνικά Μακεδόνες». Μιλάμε ούτως ή άλλως για μερικές δεκάδες. Αυτούς τους χρησιμοποιεί κατά κόρον η προπαγάνδα των Σκοπίων για να αποδείξει τα αναπόδεικτα.

4. Την **περίοδο 1921-1943**, λόγω των αποφάσεων της Κομμουντέρν, **ξεκινάει η επιχείρηση «μακεδονοποίησης»**. Πάλι παίρνει αρκετά χρόνια για να φτάσουμε το 1943 και ο Τίτο να εμφανίσει 840,000 «εθνικά Μακεδόνες» για πρώτη φορά στην Ιστορία, με σκοπό να προστατεύσει την Γιουγκοσλαβία από μελλοντικές τριβές με την Βουλγαρία, όπερ και κατάφερε με το ρίξει τον σπόρο που σήμερα έθρεψε τις τριβές που έχουμε σήμερα εμείς με τους «μακεδονοποιημένους».

5. Φτάσαμε λοιπόν στο 2018 όπου Έλληνας υπουργός εξωτερικών, πρωθυπουργός, υπουργοί, βουλευτές κλπ υπογράφουν χαρτιά που υποτίθεται ότι είναι Διεθνείς Συμφωνίες και δηλώνουν ανοιχτά σε πολλές περιπτώσεις ότι υπάρχουν εθνικά Μακεδόνες, ότι ανάμεσα στους υποτιθέμενους εχθρούς των Ελλήνων είναι «οι Μακεδόνες» (χωρίς εισαγωγικά) κλπ.

Όχι. 75 χρόνια ψευδεπίγραφης μακεδονοποίησης δεν αρκούν για να μπει κανείς στην χορεία των εθνών. Υπάρχουν κριτήρια και προϋποθέσεις, τις οποίες θέτουν οι ειδικοί πολιτικοί επιστήμονες που ασχολούνται με τα έθνη και την ιστορία τους, τα οποία δεν τηρούν. Το έθνος δεν είναι παρατσούκλι. Είναι όρος ενός συλλογικού υποκειμένου, τον οποίον τον αποδίδει η ίδια Ιστορία σε έναν λαό, μετά από βαθειά πορεία στον χρόνο και διαφοροποίηση από άλλους λαούς.

Ανδρέας Σταλίδης.
Πηγή – Αντίβαρο